

Als een koe moet poepen...

De boerin staat in de deuropening. Ze houdt haar hand boven haar ogen. Ze tuurt de weg af, de weilanden over. Het is tante Truus. Zij kijkt of haar nichtje Willie en haar dochtertje Corrie er al aan komen. Zij komen een paar dagen logeren. Opeens ziet tante Truus hen in de verte lopen. Ze zijn nog een eind weg. Tante Truus zwaait met haar beide armen in de lucht.

Het is hier op het boerenland zo vlak dat je mensen lang van tevoren ziet aankomen.

En Willie, haar nicht, kijkt of haar tante al in de deuropening staat te zwaaien. De witte boerderij van tante Truus, pik je er van een afstand zo uit.

Als tante Truus haar nichten heeft zien zwaaien, sluit ze de voordeur. Ze loopt naar de keuken om koffie te zetten. Dan is de koffie klaar, als haar nicht en haar dochttertje aanbellen. Ja, wat dat betreft zijn het stadse mensen. Ze bellen aan bij de voordeur. In de polder doet geen mens dat. De mensen hier uit de polder lopen gelijk achterom. Ze roepen bij de achterdeur: ‘Ben je thuis?’ Ze wachten niet eens op antwoord. Ze trekken hun klompen bij de deur uit. Ze komen op hun sokken naar binnen.

In de woonkeuken pompt tante Truus water voor de koffie. Eerst maalt ze de bonen. Dan zet ze het water op. Even later begint de fluitketel al te zingen. Net als tante Truus een schepje Buisman in de koffie doet, gaat de bel. Dat is vast haar nicht met haar dochttertje. Tante Truus veegt haar handen af aan haar schort. Ze loopt naar voren om open te doen. Daar staan haar twee logées. Tante Truus opent wijd haar armen en omhelst ze. Ze geeft ze twee dikke zoenen. ‘Kom binnen, ik heb de koffie al bijna klaar. Alleen nog even de melk op zetten.’ Tante Truus gaat haar gasten voor naar de woonkeuken. ‘Ga zitten, meid. Je wilt zeker wel koffie. Daar ben je vast hard aan toe na die lange

reis! Ja, hemelsbreed is het niet ver, hè? Maar eer je dan echt hier bent... En wat wil de kleine meid drinken?' Tante Truus kletst er vrolijk op los. Ze wacht amper op antwoord. Heerlijk, een paar logées! Oh, niet dat ze het thuis niet goed heeft, hoor. Maar tante Truus zelf heeft alleen mannen over de vloer. Haar man Hannes en haar zoon Hans. En die hebben alleen maar mannenpraat. Mannenpraat over de boerderij. Dan mist ze wel eens een vrouw in huis. 'Ik heb de bedstee al klaar hoor. Keurig verschoond en opgemaakt voor jullie tweetjes', zegt tante Truus. Ze ziet de kleine meid met grote ogen rond kijken. Het is een stil kind, dat dochtertje van haar nicht. Maar haar ogen spreken boekdelen. Corrie heet ze.

Corrie neemt alles aandachtig in zich op. Het ziet er hier natuurlijk allemaal anders uit dan ze gewend is. Corrie is een echt stadskind. Ze is wel een tuin gewend. Maar dat is toch weer heel wat anders. Voor Corrie is alles nieuw hier. Het kind is misschien nog wel nooit op een boerderij geweest. De woonkeuken met zijn waterpomp. Het uitzicht door het grote raam op het weiland met koeien.

Dat zijn voor haar allemaal nieuwe dingen. En dan van-
nacht slapen naast haar moeder in een echte bedstee.

Al gauw zitten ze met zijn drietjes om tafel. Tante Truus
en haar nicht Willie drinken koffie. De kleine meid heeft
een glaasje ranja. Tante Truus houdt hen de koektrommel
voor. Als er logéés zijn, is het feest. En als het feest is, zijn
er koekjes. Lekkere janhagel!

‘Weet jij waar jij en je moeder straks slapen, Corrie?’, vraag
tante Truus aan haar achternichtje. De kleine meid schudt
van nee. ‘Kom, dan laat ik het je zien. Loop jij ook even
mee, Willie? Dan kun je gelijk je spullen daar even neer
zetten.’ Tante Truus gaat haar nichten voor naar de mooie
kamer. Zij laat hen maar in de bedstee slapen in de mooie
kamer. Dan hoeft de kleine meid de trap naar zolder niet
op. ‘Kijk’, zegt ze tegen het meisje, ‘dit is de mooie kamer.
Wij gebruiken hem bijna nooit. Maar nu jij en je moeder
hier logeren, mogen jullie in de bedstee in de mooie ka-
mer. Heb jij al eens eerder in een bedstee geslapen?’ De
kleine Corrie schudt van nee. ‘Misschien’, denkt tante
Truus, ‘weet het kind helemaal niet hoe een bedstee er uit
ziet.’ Kordaat loopt ze naar de bedstee en doet de deurtjes

open. ‘Kijk, hier is de bedstee, achter deze deuren. Zie je wel? Hier slaap jij vannacht. Samen met je moeder.’ De kleine meid knikt.

Wat ziet ze wit, het kleintje van haar nichtje. Misschien is ze moe van de reis. Eerst reizen met de bus, dan met de pont en dan nog dat hele eind lopen! Of zou ze teveel binnen zitten, dat bleekneusje uit de stad?

‘Weet je wat? Zal ik jou eens laten zien waar onze schommel is? Loop maar mee. Oom Hannes heeft hem speciaal voor jou opgehangen! In de hooiberg. Vind je het goed, Willie, als ik haar buiten laat schommelen? Het duurt nog wel even voor we eten.’ De kleine meid aarzelt. ‘Loop jij maar met tante Truus mee, naar de schommel’, zegt moeder tegen de kleine Corrie. ‘Dat is leuk, hoor, schommelen in de hooiberg!’ Nu haar moeder het goed vindt, loopt Corrie met haar tante mee.

Als ze achterom naar buiten gaan, komt Tippie blaffend op tante Truus en Corrie af.

Het is maar een kleine hond. Vuilnisbakkenras. Maar hij is waaks voor twee! Corrie schrikt van het luide geblaf, ziet tante Truus. ‘Wees maar niet bang voor Tippie, hoor.

Hij doet je niks. Hij is alleen maar nieuwsgierig. Blijf, Tippië! Kom maar mee, Corrie, dan laat ik je de schommel zien.’ Over het erf lopen ze naar de hooiberg toe. ‘Kijk hier is de schommel.

De meeste balen hooi zijn al opgegeten door de koeien. Klauter jij maar over de balen hooi naar de schommel toe. Zo, en dan nu op de schommel.’ Daar zit de kleine meid. Ze trekt aan de touwen en de schommel komt in beweging. Daar gaat ze, de hooiberg in en de hooiberg uit. Hoger en hoger gaat de schommel. Flink steekt Corrie haar benen naar voren, als ze de hooiberg uit gaat. Ze schommelt de blauwe hemel tegemoet. Dan buigt ze haar benen naar achteren en gaat de hooiberg weer in. De lucht van het hooi prikt in haar neus. De hooiberg in en uit, in en uit. Tante Truus kijkt het even aan. Het gaat prima zo. Corrie vermaakt zich wel. ‘Ik roep je wel, als we gaan eten. Goed, Corrie?’ De kleine meid knikt. Het puntje van haar tong steekt van inspanning uit haar mond. Tante Truus gaat weer naar binnen. Samen met haar nicht maakt ze de maaltijd klaar.

Het is etenstijd. De mannen komen binnen. Ze wassen hun handen en schuiven aan tafel.

De kleine Corrie kijkt naar haar oom Hannes en haar neef Hans. Oom Hannes is een kleine, stevige man. Hij is veel kleiner dan haar tante Truus. Hij heeft rode appelwange-tjes. Op zijn hoofd heeft hij een alpinopetje. Hij doet het af, als hij aan tafel gaat. Zijn pet gooit hij op de grond, onder zijn stoel.

Neef Hans is een enorme lange jongeman. ‘Als ik ’s mor-gens zijn haren kam, dan moet ik op een stoel klimmen’, vertelt tante Truus haar nichtje. ‘Dat is echt waar, hoor!’, zegt ze.

Het kleine meisje schudt zwijgend van nee. Ze kan het niet geloven. Er wordt snel gegeten en niet nage tafeld. De man-nen willen weer aan het werk. Maar even tijd hebben ze wel voor de gasten. ‘Ga je mee, naar de koeien kijken?’, vraagt oom Hannes aan zijn kleine achternicht.

‘Is dat goed, Willie, dat ik de kleine meid even de beesten laat zien?’, vraagt hij aan zijn nicht.

‘Ja hoor’, zegt moeder Willie. ‘Laat u Corrie de beesten maar zien. Dat vindt ze best leuk. Ga maar mee met ome

Hannes. Misschien zijn er wel kalfjes’, zegt ze tegen haar dochtertje.

De kleine Corrie loopt met haar ome Hannes naar de beesten. Hij laat haar de koeien in het weiland zien. De koeien staan dichtbij de boerderij.

‘Uitkijken hoor, voor je goede schoenen. Pas op dat je niet in de koeienvlaai stapt!’ Oom Hannes wijst op de koeienvlaaien in het gras. ‘Koeienvlaai is koeienpoep’, zegt hij tegen zijn achternichtje. ‘Stel je voor dat het kind dat niet weet’, denkt hij. Als ze vlakbij een volwassen koe komen, kruipt Corrie bijna weg achter haar oom. ‘Groot hè, die koeien?’, zegt oom Hannes goedmoedig. ‘Maar ze doen je niks, hoor.’ Om dat te laten zien, legt hij zijn hand op de het achterlijf van de koe.

Net op dat moment gaat de staart van de koe omhoog. ‘Kijk, de koe moet poepen. Ja, dat doen die beesten gewoon op de grond. Zij hoeven niet naar de wc.’ Corrie kijkt met grote ogen toe en doet een stapje terug. De ogen van oom Hannes beginnen opeens ondeugend te glimmen. Zijn kleine nichtje uit de stad ziet dat niet. ‘Maar je moet de koeien wel de kont afvegen, hoor. Net als wij

mensen doen. Wil jij even papier halen op de wc? Je weet de wc wel te vinden, hè? Wel even aan je moeder vragen of het goed is!’ Corrie kijkt naar haar oom. Dan knikt ze. Ze loopt het weiland uit. Oom Hannes ziet haar op een drafje naar de wc rennen. In de wc kijkt Corrie even rond. Krantenpapier ligt, in stukken gescheurd, op de grond. Bij Corrie thuis ligt dat papier in een kartonnen doos. Corrie aarzelt. Ze vindt het een beetje gek. Papier op de wc halen om de kont van een koe af te vegen? Opeens neemt ze een besluit. Ze pakt wat velletjes papier. Maar Corrie gaat niet naar binnen om aan haar moeder te vragen of het goed is. Snel rent ze met de velletjes papier naar haar oudoom in het weiland. Als de kleine Corrie in het weiland aankomt bij haar oom, stopt ze het krantenpapier in zijn handen. ‘Veeg de kont van de koe er maar mee af, hoor’, zegt oom Hannes tegen zijn stadse nichtje. Hij biedt haar de velletjes krantenpapier aan. Maar Corrie schudt van nee. Ze pakt ze niet aan.

Dan veegt oom Hannes zelf maar de kont van de koe af met de stukken krantenpapier.

